

گیلکی داستانخانی نیشت

(نیشت، کافہ کارنال، ۱۵۹۵ شرید ما ۲۴)

گنج گو

هادی غلامدوست

یک دفأ دئه این دیم کول بقوبیو هاچی سوخرخ آنار تی تی. بقوبیو تو بؤده آدمؤن دیم کول موسؤن هاچی سوخرخ بقر. عین کله مئن آتش فقولق. این دیل تا دئه نگو. دیل تپش دکته بق عین خو او جقووئن سری مئن، اون دئن وقت. ایسه الون چوتؤن خورد خو سینه خاش مئنه، صدا دا بؤم بؤم بؤم. که این جون ۵ لرزه دکت. ولی هي کس نودؤنس او نازین یار چوره و چره خو جقووئی مئن مؤقب بقوبیو. هي کس نودؤنس، هي کس.

طاچه سر اجی کنه قاب عکس ۵، خو اجارابو خوشک دس پنجه اجی، او عکسون پوشت اجی بحورسه بق، بیاته بق، ویته بق، ایسه الون تأم تیم بزئه، هو تو فیکر اشو خو چادرپره اجی بناگوذه بق غوشه اجی اون سر جون ۵ دس کشئن و اون شیشه سر خاک و حقل ۵ گیتن. این کله مئن چی گوزدشتبه دباق الون، خودا دونس.

یکته زنأک بؤته: این ۵ شناسنی؟ دئنی کی عکس ۵ پوقاکارا؟

اوکته بؤته: «خو معلومه دئه. یقین این زاکه. بئن اون بئه چی پیش بما یا دئه! یا جنگ مئن مؤقب بقوبیو، یا دار سر اجی بکته جیره یا چی مئن، هرچئه داغ جقووئن سخته، سخته مار.»

یکته دئه خو صدا هاکش بدأ و بؤته: ماره دئه، مار. خاک بر سر مار. بسوته، گورشابو مار، مار.

اوولي زنأک هنده بؤته: «ایني؟ اصلًا واخو نیه. بئن چوره او داغ بقوبیو دیل، شیشه سر ۵ پوکاکارا. بخاله تو بخاسه بی هي پله دیگ ۵ کینه سیاپی ۵ کولوش پیته بکشی تا سیفیدا کونی. سیفیدا بونه مگه؟ هاچه مگه دیل داغ؟ داغ جقووئن.

بعنه مئن موقتلی پیر زنأک که او شؤن گب ۵ ایشتؤس خوشئه یواشی یکته سس خنده بؤده؛ بازین دیرین چو یی پنجره اجی بیرین ۵ نیا گوده. ایسه الون اون چیشم پیش، او بیرین، او شورقام بیته هوا مئن، یکته گنج گو هیزار چیکه شاخ، یک چارک پیله ازه دار تنه مئن نیشته بق به چی خورومی! ازه دار بخاله اون ۵ خوروم خورومتیه کیشاگیته داشت.

بازین او یاد بارده که چوتؤ یک روز او جنگل و دامؤن مئن تیفنگ صدا جوئ بقوشوبه. شکارچئن بما بؤن دامؤن ۵ دئر اگوذه بؤن. گنج گو نعره بزئه بق. چن ته دئه تیفنگ، صدا بؤده بق. گنج گو هنده نعره بزئه بق. بازین شکاربئنون خنده صدا جنگل و دامؤن ۵ پوراگوذه بق.

بازین خودش خو چیشم اجی بده بق که چوتؤ یکته پریشونابو عزب لاکئی، گنج گو خون بیته هیزار چیکه شاخ این دس دقوبیو، جنگل ورف و بقورئن مئن، سر و کین برآنده روخونه پیش دؤسەدره. بازین خیلی طول دنکشے بق کی بده او عزب لاک، او روخونه مئن بقوشوسسے گنج گو شاخ ۵، چوتؤ خو چیشم ارسه اجی بارده بق ازه دار ۵ کیشادابو.

بؤفعه حیاط مئن، او خوشکابو کیش دارئن خوشک خال سر، پور پور وارئن چیککه نیشته بق که گورگ چیشم موسؤن سو گود. روخونه خوئندش ان دقر و شر اجی به گوش امه.

بۇقىعە مئنْ مۇتۇلى پېرْزنانك، خۇشكَ كىشْ دارؤن-ه نيا گودە، خۇشئە بؤته: ويشتىرىش بقۇئۇن خۇشكَ أجار، خۇشكَ پايە، خۇشكَ خۇشكَ. اينى چوتۇء، اي وارؤنْ نمْ جى، سريپايدى جۇن دادرن، ايسان خۇدا مرگَ رىفا؟ كى اينه اىي آفت-ه، اىي مرگ-ه، ناخۇشئە؟ بازىن خۇ سر-ه و گاردىنە دىرىپىنْ مئن. ايسە او سند ئ سال دار زنانكى ھۆتۈ خۇ چادرپىرە أجي عكسْ قابْ شىشە سر-ه پۇڭاڭادىق. ايسە اونْ سرْ خاك ئ خوقل-ه هەرچى ويىشىتە بىتەبى، مۇتۇلى پېرْزنانكَ دىل اون ئې ويىشىتە سوت. ايسە زنانكىن خۇشۇئە گب زىدېئۇن: «نيا كۈنىي اصلاً واخۇ نىيە.» «اها اصلاً واخۇ نىيە.»

«اقنْ چیشمْ أرسق-وَ بین. اینی لاكو؟»
«أزا بسوته، گورشأبؤ بیچاره زنأك.»

اوق زنأكى هرچي ويشته شيشه سر خاك و خقول-ه گيت، شيشه رؤشتترابه، اون مئن پسراك مچقه سر خنده آن خورؤم آشكارأبؤ و زنأك ديل-ه ويشته بورد و ويشته اون ياد-ه او كئيني سألون دگئني. هو تؤري كه ألوان اون فيكر و خيال مئن خودا دونس چي خبره. چيچي اون كلله مئن خوشئه پېچ و تؤ خوردره:

هیود سال ویشتنداشتم و تنان نوزده سال تی سند سال ویشته نبو او سال. او سال که ورف بمأبیه یکته قد. مئبه الون ۵ مؤنه او روز. گول "پامچال" سیفیده تی تی کهنه توسه دار، چچ بزئه کمر، مئن سوسم گقد. جیمجبرک" بیقراری جیک جیک صدان، پرچین" یک عالمی ورف بنیشته دوش کول اجی، او درزه پرزو مئن اجی به گوش امه؛ یک دفا حیاط، مئن سک، گوش ۵ تیجاگقد به، خونه چینه سر اجی بلته ور، پرچین" جیر-۵ نیاگقد به. بازین یکته دوتته لؤ بؤدبه. گویاکون تا بشناخته بق، دئه بازین تام بزئه بق. تو نگو تو خودش بی که امادبی. ایسه یکته پایه تی دس دېقه به چی پیلائی! می قشنگ" دؤته پشم" جوراف آن او پاوازار" مئن، تی پا دېقه که اون" بند چن دؤر تی پل" په دؤر" ور-۵ فیبیته داشت. تی میل دار پیرآن-۵ او پشم" نیفتنه جیر، جردقئه جیر بپوشئه داشتی و پشم" کول آن تی سر نابق. یک عالمی گول" خنده آن تی مجھ سر وؤشكسه بق. تا یاد دره؟ دئه پیللہ بقوئی. دئه پیللہ بقوئیم. دئه پور نومؤنسه بق بائی می خاسگاری. اصلاً بمأبی. گمئن بمأبی خبر بدای. شاید آن بهار-۵ بهونه بیته بی بائی ای چی ما بقوئی. یا که اتنی ما ویشتدر بینی. هر چی بق باهار نزیکی بق که بمأبی مئه خونه ور، ای مؤقع" سال. گول" پامچال" تیتی کونی وقت" سال.

اق چهل ؤ چن سال پیش تأ یاد دره؟ تي خاله خونه حیاطه مئنه، او پيله يزدي انجيل دار، تأ یاد أنه؟ چي شيريني بقاو انجيل دنه ته. چي مزه داشت اق دنه ته. موق حلئه سندی نداشتمن. دؤنזה، سينزه، تنان چارده، پئونزه آخرش. پئيزه چم بقا، بما بي بقوشئبي اوشئونه حياطه انجيل دار سر که أمئه خونه پيش ديق، ايسيه مانن تلار ديرين نودئونم چي كاگدئوم که يكdfa بدم يكته بقوته خورؤم يزدي انجيل بكته مي پيش تلار ديرين مئن حصير سر. كوارجي بما بقاو اي انجيل دنه ته؟ چي دؤنسم! هر چي بقا مي ديل يكته توکون بقوخوردە بقا. انجيل-ه وپته بؤم، وگرسه بؤم بيرين-ه نيا گوقدە بؤم. تو مي چيشم پيش، داز شاحه سرنيشته بى خنده أجي ما نيا كادي، هقتورأن انجيل-ه پقس کنده دبى. تأ یاد دره؟ دوقزدؤزاي انجيل دنه-ه دؤدم مي دهن. گاز بزئم، بوجؤسم. چي مزه داشت اق انجيل دنه ته؟ چي شيرين بقاو انجيل دنه ته!

بأزین وقت ؤ بی وقت جیر محله أجي أمائ جؤر محله، أمئه محله، شؤي او يزدي أنجيل دار سر، من أني ديل تپش أجي دؤسم أمئه تلار سر. تأ ياد دره؟ او رقزؤن که هر وقت تو خؤنه-أ خلوت دئی، نقدؤنم تي پر-ه کي آتش زئی، کي تأ خبراًگوکد که يك دفا تي سر کله او أنجيل دار سر پيدا بؤ. پيچه مؤسون فيچکسي دار تنه-أ، شؤي أنجيل دار سر، بنا گوکدي آييل مؤسون أنجيل-ه تيك زئن و تلار ديرين، مياجي گب زئن. بنا گوکدي گب و خنده گوکدن. هوتو گب زئی و خنده گوکدي و دن دنه أنجيل چئي و تؤدای جؤر مئبه، دن دنان چئي و نرم نرمى پقس کندي و تي دهن دؤدي و هوتؤر أن گب زئي. چي گوتی تأ ياد دره؟ گوتی مو خيلي پيشترؤن تي فيکر و خيال بؤم. گوتی، هي گوتی، گوتی. هيتو هيتو تو ما خاسسى و مو تأ. هيتو هيتو مو پيلله بوبؤم و تو. بأزین چونؤن شؤ و روز دوقتهبي يكديگر فيکر و خيال مئن دبيم، هوتو پيچ واپيچ بخوارده بيم هميگر خيال مئن که دئه هيچ جوري نشاس أمه-ره يكديگر أجي واگوکدن، سیوا گوکدن. دئه فقرار بزئه دازأن، چاره نيق. دئه هي کس منيس أمه-ره سیوا گوکدن. آخر مرکه گوتا:

«چراغ» رؤشنایہ کی بناءٗ

مُؤنَّ وَ تِي آشنايہ کی بناؤ

گوشت ناخون جؤدایه کی بنابو

تا ياد دره بازين يكدهاري همه جا شولقابو، چن سال ويشه طول دنكشئه كه همه چي تويم بق خورده بق. اوق چل سال پيش تا ياد دره؟ بازين مي ديلك مئن ترس دكته به بق. گوتمن نودئونم چي خا بيي امه كار. تو خنده گودي. هو توري كه الؤن مي چيشم پيش خنده كاري. گوتى «تي موسئون چي آدم مو هيچ كوجا ندئم أني تسك ديل، چيشنك ديل!» خانم بق گوئم چيشنك ديل مو بنؤم، مي موشام تيج بق. مي گونا چي بق كه خطر-ه پيشاپيش ايشتؤس؟

زناك چيشم ارسق خوشنه أمادبو، خوشنه كالسه دباق، خوشنه كالس. اون مچه پركس. هي خوق دوماغ، آو جواراكتشي و هو تؤ خوق فيكر و خيال مئن پيچ و تو خورد. اون خوشکابو آجار دس آن، شيشه سر-ه هندران هو تؤ نرم نرم، يواشى سؤسه دباق.

يك روز آن اي بوعه ور، اي روخونه آو پيش، كه اون گورگور صدا جنگل مئن، همه جا خوندش داشت، يكته گنج گو دامؤن مئن چنته نعره بؤدبه بق، تا ياد دره ما چي بؤته بي؟

«گنج گو نعره-أ ايشتؤنی؟ بين چي قشنگي خوندرا لاکو!»

بازين خنده اجي بؤته بي: أخه نودئونم كئه دوخوندرا. كئه گوماگو!

خاسسم بق گوئم تنان مي قشنگ گنج گو ايسي، اما هيچچي نؤته بؤم. گب نزئه بؤم. ما ترس ويته بق. يه جور ترس كه نشاس گوتن. يه جور حال داشتم كه مننيسم گوتن. كه گوته نشاس. كه مننيسم بق گوئم نودئونم چره آني مي ديل تشویشه. ايشه هو تؤ تأتادي هيمه فيچه بؤم. مي بيقراري-ئه اي كار اجي يك جوري تاب أرده بؤم كه تو بؤتى:

«أگه آسوئون گوردى بزني، توفون أن بخاي بائى، آسوئون فگردى أگه، زمين جير جور ببي، تو اين-ه بقدون تو مي شئى، من أن تى شئى،

امه يكديگر شئيم.»

یکته زنگ بؤته: اینی چوره اوون-ه پوکاگودا؟ نياكون چوره عكس قاب شيشه-أ برق تؤدایا!

وؤى بئن او رىكاي چي قىشىگەيأ. آدم چىشىم سق أنه لاڭو.«

«هاجی گونی. این مچه سر خ

«زمان خونه زم ایشان حاشیه آیس-آئین»

«مأره دئه، مأر. خاك بير سر مأر.»

بؤقهه مئنْ موقتولى بىرْزناك، يكته سسْ خنده بؤدە، هنده هيچىجي نۇته.

«ماما، ماما!» گوید زیارت تمام نشد؟» عکس «قاب» شیشه برق زئی. اون «مئن» جقوؤن ریکائی بخاله زنگ. آو رق خنده کارا. زیندگی اون «چیشمؤن» مئن کول زئی.

زنگنه ویته ایوئن پیچ واپیچ بخورد سیتین جؤن سر تکیه بزئه، بنا گوده خق دئر ور نیا گودن. ایسه عکس قاب قشنگ خنده یکته پاپؤک موسئن هوتو اون چیشم پیش گرگرس و اون دئر ور چرخس. یکته ماشین جاده سر نأباق. یکته لاكؤ اق طرف اجي أمادباق.

زنگی اوق شورؤم بيته هوا مئن، آزه دار^۱ تنه سر^۲ گنج^۳ گؤ^۴ شاخ-۵ نيا گوهد. اين^۵ خيال هنده پر بکشه بوشو. ايسيه أولئن ورف^۶ مئن، يكته عزب لاکؤي، پابرانده، سر^۷ كين لؤخت^۸ و عور، گنج^۹ گؤ^{۱۰} خون بيته قشنگ^{۱۱} هيزار چيكه شاخ-۵ دساگيته، رق خونه پيش دؤسه دباق. بازين اون-۵ رق خونه توند^{۱۲} زنگ^{۱۳}. آو مئن تونداتوندي بوشؤسسىه پس، بارده بق خوق چىشىم^{۱۴} أرسقأجي آزه دار-۵ كيشا دابق. رق خونه خؤندش داشت. بؤقעה مئن مۇتؤلى پيرزناك أن هو تو تام تيم بزئه اون-۵ نيا كادباق.

جاده سر^{۱۵} ماشىن جىته توند^{۱۶} ئاتاكىدى بىقە بزئه.

زنگی به خو بما خو چیشم ارسو خو دس مئن اجي پوکاگوده يكته آه بکشه، يواش يواش جيرئه راه دکته.
وای خدای من. اینجا رو ببین. چقدر قشنگه. مامان ببین.»

جاده سر^۰ ماشین چنته توند و تأکیدی بوق بزئه.

زنگولای لاقو-و نیاگوده، خنده بؤدھ. گول پامچال او خوشکابو كيش دارؤن جي هنده تيتي بؤدھ بق چني چي! صورتى، سيفيد، بنفس و آبي. به چي خورئمى! طبىعت يكدىف دئه زينده وابؤديق. رق خونه آو خوندش داشت.

لارجوون، اسفند ماه ۱۳۹۷

گچ‌گو: گوزن نر. دیم قول: گونه. برجستگی صورت. / مؤقوباءن: مردن، از بین رفتن. / آژه‌دار: درخت آزاد. آزاد دار. / آجار: شاخه‌های خشک درخت. / کیش‌آگیته: در آغوش گرفته. / کیش‌دان: به آغوش دادن. به آغوش سپردن. / اینه: می‌بیند. / ریفا: انتظار. / تقوسه دار: درخت توسکا. / نیفتنه: کت، بالاپوش. / دوزدؤزایی: دزدانه و بواشکی. / آییل: منغ انجیرخوار. / فزراز بزئه داز: داس تیز شده. / کادری: داری می‌کنی. / کاری: داری می‌کنی. / چیشنک: گچشک. / مقشام: مشام حس بوبایسی. / هنده‌رآن: دوباره هم. / سوئه‌دبق: داشت می‌سایید. / منیسم: نمی‌توانستم. / تأدادی: تاتی تاتی. / آسومؤمن گوردک: رعد و برق. / سوئی: آرامش. / بورقز دان: آشکار کردن. / نشان دادن. / سوچبئنه: می‌سوزاند. / زنگ: شفاف. / بخاله: گویی، انگار. / سیتین: ستون. / پاپؤی: پروانه. پاپؤک: پروانه کوچک. / شقرؤم: مه غلیظ. / چنی چی: به چه زیادی! به چه بسیاری!

آسیه

غلامحسن عظیمی

عندوقختر «آسیه» خو رق-و بیگیفته بق، می مار-پالو ایسأباق. اون-عزب-جقل، آتش-بقر! سورخ-خؤلی دار-تیتی مأنستان هاچین سوخرخ-خون!

هممه جا اون-گب دوبقه. اون-قشنگی آوازه همه جا بوشوبه.
می مار-عندوقختر بق، بی مار لاكه. هان-وستی امی امرا جقر بق. «آ روقستم»، آسیه پیله برار، اون-ا-بسپورده بق به اما.
می مار-ا-گم: آخر من نفامستم خرس عاشق-آسیه بؤبؤسته بق یا خرسیان!
می مار گئه: باز ام داستان نیویشتندري؟

*

من می مار-چادرپره-ا-دشتیم. تا او وقت نا خرس بیدنه بق نا خرسیان. ایوارکی ایتا یک شوشه جوانی، ایتا خرس، ای جرگه آدم اوقشان-دقبال؛ بامؤید امی بابا خانه سارایی! دؤر تا دؤر-سارا خوچ داران-جیر آدم، چراغ و گیران-زمات.
می پئر، چراغ سوتکا-یا وارگا دخوچ دار-شاخه سر، امی ورجا.
آ روقستم بلته ور گر گردسی. چراغ سوتکا فتابستی آسیه-ا. خیاله خون-چککه فجه بق چراغ-کون-ا!
می مار-ا-گم: آخر من نفامستم خرس عاشق-آسیه بؤبؤسته بق یا خرسیان!
می مار گئه: اون-مأنستان جوان مگر ا مملکت ایسأباق؟!

*

دؤر تا دؤر آدم، مردانه ای طرف، زنانه ای طرف. من زنانه طرف می مار-چادر-پره-ا-دشتیم. می ورنی آسیه ایسأباق. اوشتتر کیتابعلی پئر-زن، بمانی خا-لأ، آ دوقختر، او طرف خاخوری، مشت-زولیخا عمه ای.
می مار واگرددست آسیه-ا-بوقوفت: تی رق-و خوب بیگیر! آ روقستم-ا بد ایه، دکفه تی جان.
می مار-ا-گم: خودا بیامزه آسیه-ا. امما خایم بدائم خرس عاشق-آسیه بؤبؤسته بق یا خرسیان!
می مار گئه: خرس! خرس آسیه-ا عاشق بؤبؤسته بق! اما بترسنه بیم خرس آسیه-یا ببره! کیتابعلی پئر-زن گوتفتی کی خرس ایتا زن-ا-ک-ه کولهت-سر عاشقابه خو مرا بره! بارقون اوشان-ا کی یافد دیند چئه دانی! خرس انقدر او زن-ا-ک دس و پا و الیشته، چاکود ایتا آب-لوله!

*

خرسیان، خرس-زن-جیر-ا فاکشنه باورد میدان-وسط. اون-ه زن-جیر-ا امرا سر-ا-دا. خرس-ا-ی جقر ایشاره بزئه، خرس خو چک-بال-ا-واکود، پالو-ان-مأنستان واز بوقود.
خرسیان بازین بوقوفت: «خرسی برو بالا!». خرس خوچ دار-ا فچکست. جی او دار-جور زن-ا-کان-ا نیگا گودی. می مار واگرددست آسیه-یا نیگا بوقود. من آسیه-یا نیگا بوقود. هممه آسیه-یا نیگا بوقود. خرسیان میدان-دؤر گردسی! گوتفتی: «خرسی بیا پایین! خرسی بیا پایین!»

مگر خرس بیجیر امئی؟! خرسیان خو چوما-ق مرآ چن وار بزئه خوچ دار-ا! توند توند بوقوفت: «بیا پایین! بیا پایین!». تا خرس بیجیر بامؤ، آسیه خو سر-ا بیجیر تاودا! دئه سارا پور بؤبؤسته بق. خرسیان دایره بزئه بخاند:
«می یار انقدر جوانه خرسیانی! خرسیانی!
گول-دسته-ا بیدین، چی ماه-ا مانه خرسیانی! خرسیانی!
تو هائی بئسی می دیل تنها بمانه خرسیانی! خرسیانی!
یاواشی آسیه-یا بوقوفت: تو چره و گیر کونی «خرسیانی خرسیانی»؟!

کیتابعلی پئر زن، جي خو کشه ایتا کوتا تقامان بیرقون باورد، تاودا وسط. خرسبان اقساد خرس-أ دوکود. خرس بناکود راحاصي کودن!
مرا آتش بزئه تي چقم نیني خرسبانی! خرسبانی!
کي شيني تو، کي شيني؟ خرسبانی! خرسبانی!
تو های بئسي مي ديل تنها بمانه خرسبانی! خرسبانی!
خرس، آسيه-يأ نیگا کوکي!
خرسبان، خؤرا دفراشتہ بق به خوجدار. دئه فقط دايره زئي!

*

مي مار-أ گم: آخر من نفامستم خرس عاشق، آسيه بؤبؤسته بق يا خرسبان!
مي مار گئه: خرس، چقم جي آسيه اقنسادي!
مي مار-أ گم: دئه چي؟
مي مار گئه: تي پئر تي بال-أ بيگيفت بيرد. خاسيد خرس، مچجه-أ داغ بؤکوند. تو تازه تکليف بؤندبي؛ تي پئر نخاستي تو بترسئه بي!
مي مار-أ گم: مرا وأهاشتيد أسبان، داغ کوکدن-أ بيدينم؛ أمما خرس، داغ کوکدن-أ ونأشتيد؟
مي مار گئه: أسبان، کفل، داغ نيشان بق تا جه قورؤخ واگردد؛ أمما خرس، مچجه بق! خاستيد جي آسيه دس اقسنه.
مي مار-أ گم: دئه چي؟!
مي مار گئه: آسيه-يأ ببرديم تلار اوقات. در-أ دوستيم. گوييا آرقستم فامه. جي بلته ور آيه گئه: «من خرس، مچجه-يأ داغ کونم!». خرسبان أول ونأشت: أمما آرقستم خقدا بيامرز ايکولي بق. خو کار-أ بؤکود!
عيده، تيان حلوا بزئه کله ور، هاندئه بقوسخته هيشه فجه بق. خو داره-أ سقرخاکود، خرس، دس ؤ پا بدأشتدي؛ خرس، مچجه-أ بقوسقانند!
مي مار-أ گم: خرسبان...
مي مار گئه: اون خو خورجین-أ غمارئه، چقاماق، سرفزئه، را دكفت بقشئو! بأزین بمردنه زنده خرس-أ، أسب، سر بناد ببردد تا ماشين، جاده سر اون-أ فداد.
«پالوان باقر» گؤفتى: خرسبان ونگ بزئه آدمان-أ مانستي!
مي مار-أ گم: آخر من نفامستم خرس عاشق، آسيه بؤبؤسته بق يا خرسبان!
مي مار گئه: آسيه خقدا بيامرز ايتا خوشكبيجاري سندار مردأك، رئه عقد بئه، شئه اويسىتى خانه. خقدا دأنه اون-أ چي درد گيره کي ميره. جوانمرگ بئه! نام آخىردا کويه اون-أ بيده بقم! اى گيل! تو اون، ره خبر نبر!
مي مار ويرىسه. فچم فچم آيه مي گردن-أ گيره خوشادىيە گئه: هاندئه او خقدا بيامرز ترا خاطره?
مي مار-أ گم: داستان نيويشتندرم!

*

مي مار شئه سأرأ. أز هويا گئه: أ درازي را بامؤيي أمه-رأ سر بزني؛ حيف بؤبؤست تي لاکو «آسيه»-يأ ناوردي! بيا ايژئه سقرخ، آلقچه داران، تيتي-ئه بيدين! بيا بيجير!
من مرا دفرأزم به مي مار، کونه اقرسي صوندوچق. أرأ همشك وارشي هوايە!
مي مار آيه. تا اون، چقم ايتا چكه وارش-أ دينه که فوه مي کاغذان، سر، دقوواره را دكفة شئه.
أ هرسال بزا زنائ هأتؤ کي شؤندره مي پئر، چل، چيكچي-ئه روخانه جه بقشئوره، خأندره:
دسمال، نیگار خريدم / بر سر، نیگار نديدم
گوشوار، نیگار خريدم / در گوش، نیگار نديدم
چارؤق، نیگار خريدم / در پاي، نیگار نديدم
پيرهن، نیگار خريدم / در تن، نیگار نديدم
آخر من نیگار-أ نبردم / أز داغ، نیگار بمردم.

[ای داستؤن، یکته مردأک «نقله کي هر روز» مقرسون شؤدره تا خوش «أسباب-۵ هاگیره خوش-۵ چاکونه. چون اگه چانکونه اذئت بنه، درد کشنه. پس هیچ قرار نئه یک جور عجیب «غريب» داستؤن-۵ رافا بئسین. ولی خو، زیندگی همیشک هوتو کی خیال کؤنیم پیش نشنه. هر روز کی خوئنه در اجي بیرین هانی، تا وگردی، ختلی چیزؤن پیش هانه. امه شاید یکته مسیر-۵ هر روز بشیم ئو بائیم. ولی بیاره روزؤن یا شؤون، هوهر روزه مسیر «مئن شاید چیزؤن» چیز پیش با. کی دونه او بیرین چی خبره؟ بیاره روزؤن بیرین سیمساک «بوق-۵ کؤن، بیاره روزؤن خون» بوق-۵.]

متادؤن (Methadone)

ورگ (امین حسن پور)

قوقچالی مردأک «سر» پس، تلویزؤن «صفحه-۱» دئه نشانه. تلویزؤن «صفحه نور می چیشم-۵ زئنه مردأک» دیم-۵ نشانه دئن؛ هرچیسه نوره. سر-۵ جیر أبئنم. خوتکته دس «همرا خوش» شلوار «زیپ مقر-۵ خارؤننه دوق-۵ گونه: «کؤکته-۱ خانی؟» کنار شنه، تلویزؤن سیا دوده مردأکؤن-۵ نوشون دادره هرته دس «مئن یکته اسلحه. زنأکؤن دببه دسأگیته صف ایسان. زأکؤن چن ته گوشی به دس چن ته دببه به دس، همه ته بی ایسان آو» رافا. یک نفر گوته دره: ای وضعیت تینه تا ابد درازه بده. قوقچالی مردأی گونه. چن سال بوق-۵! سوريه دئه مألوم نئه کی دس دره! لاب گؤدکته بازار. فیلم «مئن» گوتکس گونه: سیمان و بنزین «قیمت سوريه مئن تثیت بوق-۵.

قوقچالی مردأی گونه: «ائکته بئتره. ولی گرؤنتره»
«یک روز کی هزار روز نښه. بلکی امه هیتو کماکونم.»
«أربابی دئه»
«خسیام.»

تق، بافقر «گل» حؤقه سر، بوق-۵ زوغال «جیر فولکلار» بوق-۵ تفت اجي اوأبؤبؤ و حؤقه لیوک-۵ دیرینأشؤوق. یک جور کی دود تی دهن اجي وئنژه، بوق-۵ بوق-۵ «سوریه بیلآخره چی بوق-۵؟». سوریه سین-۵ فُوردہ بی و بوق-۵ اوریه! تا دود بیرین نما تی حلق اجي بوق-۵ «چی بوق-۵؟» دود هلنگ بوق-۵ وؤشتن ئبه امما خؤرم زمت این «راه» دوسته بی. دود تی دقاماع «خولان اجي لیسکاخؤرد شق دیوار» کش، دیوار-۵ تناشق، دیوار پیش اما، تق جیز-جیز صدا گوئی و بوق-۵ بق-۵ «صد» بیس «ھن نفر بمدن» و یکته سیکار آتش بزئه بق-۵ و بوق-۵ «کی دونه خیابون» مئن مردن بئتره یا جنگ «مئن». خاستم بوق-۵ «دئه جنگ و خیابون تویمه» ولی خاکسیکارجا نیاتم بوق-۵: خاکسیکارجا کو؟

قوقچالی مردأی هارهار خنده کادره، هوتو خو دس «همرا هو مقر-۵ خارؤنئدره. گونه «ائکته گرؤنتره». گونم «اقنی گه سیا چیشم» ابرؤ، او چی؟» زنای کانایه سر درازه هننا و این «مق، این» شؤنه سر اجي کؤل زئنه دوچاله بنه. یک خاله شنه این «پوشت، خو دئرفک» پوشت «سیود-۵ رقا (مق ایتو خیال کؤنم)؛ اؤکته حال اني دیپیچنه این سینه مئن، بنه مايی مؤشة (مق ایتو خیال کؤنم). گونه «خوب کاري بقدی بمائی» گونم «نخاستم بام. می جؤن ما بارده»

«تی جؤن-۵ خوش دانم. چره هئره نئسني؟ تینیم هي کانایه سر کس به کس-۵ تناشیم. تینی ای روخؤنه مئن جؤن شیر بکونی. تینی ای کوھ «تیوک بینیشی افتؤپرددچین-۵ پیراستن.»

«می جؤن درد کؤن»
«تی جؤن-۵ می جؤن.»
«می جؤن درد کؤن»
«می جؤن تمنابؤدره»

«می جؤن درد کؤن» قوقچالی مردأی گونه «چقد خانی؟» گونم «چار سی سی» گونه «ویشته ببر. هنده خا فرده بائی» گونم «شاید فرده ناما؛ شاید هیتو کماگوئدم» یکته سوزن ویگینه خنده کؤنے گونه «ها! آفرین. آفرین» سوزن، زنأک-۵ فودقشنه، سوزن دسته چار-

سر کی رسنه، زن و نگ زئدره. قوچچالی مردای سوزن-ه خالی کؤنه يكته کوچ- تؤنگی مئن ئاقن-ه هادئنه می دس ئگونه «اين- ارسو- و جيماکون، حرف ندانه! آب مقطر اجي زنگتره» بازین خق لگلبه-أ خارش زئنه.

خالياغ تا خشت پؤرد-ه سرفترک شنم. خشت پورد سر ايسمم ئاقن- جير بقمنسه آؤ-ه نيگا کؤنم. زن گونه «اين- سيمساك- بق ما اذئت کؤنه. بئه بشيم.» گونم «اين- آؤ-اني شنه سيدر-ه مئن. بلکي ام تي جون هي پورد جير اجي دوارسه بي» «سيصد سال پيش، مي جون زنگ بق. اي پؤرد خشتؤن، سيا دوده آدمؤن- أسب سقم جير ما بقرقر ندان. وئي وئي وئي! قيامت بق! همه سيا پيران دوده، پيشون- ئه سيا دوسته، ايشون- أسب اني سيا، أسيون- فره ني سيا، أسيون- سقم خوندش اني سيا» پؤرد سر خيابون- مئن پا توتدکونم. زن تونگي مئن کول زئنه، تيتي کونه، چاريادشا جقول، ماشينون- مئن، سؤنابنه، هنده کول زئنه دپاچنه تونگي در ديوار-ه. شارباافقون- مجحيدجامع- کولادرويشي ميلون- مئنه، آدمؤن، لافندبارزون- مورسون. شون و آمان كاردن. يكته سيفيد دوده افسر، عدل ميدون- سر، شيطونئك- کار-ه كار-ه. واكون بزئه! آدمؤن هرته يك نفر ديجر-ه انگوشت اجي نوشون دا درن و گاگاف يك نفر ژيوير کشنه: «بگيرين. اقн-ه بگيرين» مون و زن، آدمؤن- مئن اجي پيش شؤدرىم. گونم «بئه ايراره بشيم» زن گونه «تي دوماغ-ه آؤ- فچرنه» گونم «دورقسائبنه» گونه «درد دانه؟» گونم «نگونم».

شوهدا ميدون، يكته پيله شلمان پئن ته چراغ- همرا به پا ايسا. ماشينون سربجير شون و آمان كاردن.

*

چاقق همرا بسوقتأن-ه فكلاشتەبي و سوزن-ه دوده بي حوققه ليوق- مئن. تي پيليسادأن کي تمنابوبق، ورز بما تل-ه دخشارده بي ليوق- ورجه و بافور حوققه-أ دمر بنائي زوغال- پيش. بوقته بي: رئه! ترياك- خوب بکش خوب بقخور، أربابي زيندگي بکون. ندانى، دوا، متادون. پقل بدأري چي دئني خوماري چيسه؟ پقل نداري، دود تي دوماغ أم نوخورده بي تي عؤم- مئن، هنده خوماري جون. آدم جيب خالي بقبون آدم-ه سرده. نئه؟

*

ما سرده. يكچي نا. نا کي دئني چي چي-ئه، اصلا شايد هيچچي نبون. هيچچي نئه، امما هرچيسه، نا. يكته خالي-ئه فرض بکون کي پقرابون أجي وؤسىسى بي. چيزى ننا کي دبون يا دنبون. خالي دئني گي دننئه. چي دننئه؟ هيچچي! دننئه. هيin! تا دننئه! بازىن تي جون درد گينه. بخياله سرما بقخورده بي. هاچي تا سرده. تي جون- موق به پا ايسنه. يك دئقه بازون تا سرد عرق نيشينه. تي بالشقبوك و زئنه تير کشنه. تي سر آنى. بخياله تمؤم- تي جون- آؤ وأسقته بي. هر دفأ تي ورجه نقشه کشنى و درد مقر-ه ياد گيني، تي جون-ه دئه! تي جون- همه ته مقر، تي جونه، پس خيال کؤني تيني او مقر-ه کي درد کونه بياجي و بشناسى و اقن- همرا گب بزني و اقن- درد-ه تناگيري.ولي درد، وگرسن- زمت، خق مقر-ه عوضاً عنه. اصلا درد عوضابنه. اي درد، هو درد نئه. جون تي شئه، امما تىبه شناس نئه. جون-ه دننئه. تا دننئه. مي زاکي دردون-ه ياد اردهدرم. جون چيز- غريبيه؛ هيچچي-ئه يادنوكونه لامصب. دئه يقين دئنم کي رقحي نا. هرچئه، جونه. تنه. درد و مراجع و تخايي و شادي جيگه جونه. اين-ه درد اجي ياد بيتىم. هي درد اجي. هي دردي گه مي خاشون- مئن درد. اي درد مي كوچتاكي سالون- شي بق کي ما دس ويتىه بق و من اني اين-ه ياداًگوچدېبىم. ما ياد هانه زاک کي بق، شؤون مي زئنه و مي پا گل درد گىت. اوچور درد کي شۇ و خۇ اجي ما مراجاگىت. هو سالون اي درد تمنابۇ تا النى کي هنده بما مى سروقت. اي همه دردون- مئن اين-ه بشناختىم.

بخياله جون حافظه بدأره، ياد بدأره. هيچچي-ئه جون- ياد و حافظه مورسون لججاز ندئم. هيچچي-ئه يادنوكونه.

*

زوغال-ه في بزئه بي بوقته بي: «بئه بگير». «مي حال-ه بدأكؤنه» «چي تي حال-ه بدأنوكؤنه؟» «زن گونه «بي اي ايسا مننى؟» گونم «مي حال-ه خوبأكؤنه» «راسسىئه؟»

«نا، مي حال-ه خوبأكؤنه، امما مي حالبىي-ئه ماجي وأگينه» «خۇ هۇنە دئه. آدم- حال يا خۇبىي يا بد» گونم «نا! وختى تي ليواس كىدن دئه ما نوانه، يعنى تي ليواس دوقدن ما وانه؟» زن گونه: شمه مردأكؤن! خودىي وره، معصوم ولې عاصى! گونم: موق وره ندئم عؤصيان بقدىبىي. زن گونه: يا تى ورأن-ه نشناسىنى يا موق مردأكؤن-ه.

گونم: زيندگي مئن وره خئلي بدهه دأنم. بوز آني بدهه دأنم. هم دئم هم بوخؤرم. ورأن^{*} مئن بخوقته دأنم. علقوں^{*} سر ويريسا دأنم. ورأن عؤصيان نوكؤن. حالى گونا كؤن. هيـن.

«تو مريضي»
«ما دلّه.»

زن بورمه كادره. استكؤم گينم زنأك چيشم پيش گونم «ونگ بزن جوئ، ونگ بزن» زن ارسق زنگه، اين ديم كقل-5 وأليسنم، شقر نئه، گونم «چره تي ارسق شور ننه؟» گونه «مي مردائي، فشار خون داشت» «تي مردأگ چي بقوې؟»

«می مرداؤک جنگ ؤ خیابؤن مئن اویرأبؤ. دمشق مئن، يكته با تقوم-ه فۆفاستن این ... این ... می مرداؤک فشار خون داشت. تا چره دننئه؟»

استکؤم، أرسق أجي يقرأبنه. زن-٥ دوكؤنم استكؤم مئن، چار سىسي، دقيق. زن چىشم ؤ أبرق سيا. خودي زقغال. زن خق أرسق همرا تويمابنه. دهن واكؤنه كي يكچي بوجه، أرسق كؤل زئنه شنه اين دهن مئن، اين-٥ نفس دكئنه، تو جيز-جيز صدا كؤني، مي حال خوابابنه. زن گونه «مي مو-ؤ خوشادى» اين-٥ مو-ؤ خوشادىنم. زن گونه «مي شونه-أ خوشادى» زن شونه-أ خوشادىنم. زن گونه «مي گردن پوقشت-٥ خوشادى» زن گردن پوقشت-٥ خوشادىنم. زن گونه «مي پيشونى-ئه خوشادى» زن پيشونى-ئه خوشادىنم. زن گونه بوشتو درجيک ور، خيابون-٥ بىن، چي خبره! آدم ايسا سريه سرا! درجيک-٥ واكؤنم، بيج باد مي جؤن-٥ ديركۈنته، ولې ما سرد نئه، آدمۇن هزار ته، دق هزار ته، سو هزار ته، رج به رج، بال به بال، مرد ؤ زن، پا كوتانىدرن، هرتە ضرب همرا خۇندىدرن. هيتوه لالاحمر ساختىمۇن، ورجە بىگىر تا ميدۇن شۇهدا، هوتۇ ضرب همرا هرأى كا درن، منظم، بقايدە، زناك ؤ مرداك صدا تۆيم:

پرآگىر... پرآگىر... اي قفس-٥ بسقجۈن

پرآگىر... پرآگىر... اي قفس-٥ بسقجۈن

چنته هوایپما گورره، جمیعت-ه سر و وزئنه، دو سو ته بؤمب جمعیت^۵ مئن ترکنه، پیله پئن شاخه شلمان کئنه خیابون^۶ وسط. یک عالم کاغذ و روزنامه و مجلله هوا شنه. پیاده رو مئن^۷ آدمؤن واژ کؤن و هوا مئن^۸ کاغذون-ه چیک زئن. یکته لاکؤی کی خیابون^۹ کنار کتاب و نشریه فقرته دره، خوش^{۱۰} کفش^{۱۱}-ه پرائده کیکته مردأک ئبه. مردأی جا خالی کؤن کفش خونه کیکته دیکؤن^{۱۲} شیشه-أ. ای چیکبزن-چیکبزن^{۱۳} مئن، هزار ته، دو هزار ته، سو هزار ته سیا دوقده مردأی، رج به رج، بال به بال، سبز^{۱۴} پیشئونی دبد دبسته، سینه سر طلايي «فرۆهّر» درگنه، هيتو گه خوشئون^{۱۵} راه^{۱۶} سر نشریه فقره شؤن^{۱۷} بساط-ه ايرا اقرا و قول او رده درن، پابکوب ضرب^{۱۸} همراً مردؤنه صدا يأجي واگير كادرن:

دوس دخت رم

ق شن گه و

پوس تش به رن

گے برفہ.

دوس دخت رم

ق شن گه و

پوس تش به رن

گہ برفہ

نہ تھا اُنہ فیض

زن تمنا بؤ. فرده خاؤ ويشته هاگيرم. قوقچالى مردأي حق داشت.

سیمساک: بُوی زهم. / مقر: محل. موقعیت. / فولکادان: پف کردن. / چف گودن: پف کردن. / لیوک: سوراخ. / کُول: موج. / سیودرقة: سپیدرود. / مایی مؤشّه: حوضچه پلکانی که زیر آبشارها شکل می‌گیرد. / افتیپردچین: غروب آفتاب. / خالیباغ، پورددسر، چارپادشا، شاربافوئن، مجیدجامع، میدؤن شؤهدا: نام مکان‌ها و محله‌های در لاهیجان. / تونگی: بطری شیشه‌ای. / میل: مناره. در معنایی گستردۀ تراز مسجد. / پیلیسادان: چیزی را بین انگشت شست و سبابه فشار دادن یا ورز دادن. / خوشآدان: بوسیدن. / فوهه: نشان. باستانی. که نماد فه ایندی. شاهان. و ایندان. بود.

چن تا کاکایی

فاطمه رهبر

ایته گبان-أ نشا آدم خق مرد-أ بقوقیه. هأسه هرقد ام خوب و صبور ببه. اوقد حؤصله دار کي هر بار بقوقیي «مي چقم» پوشت ايتا چاق سيا آدم نيشته، بایه خق انگوشت-أ فوسینه تي پيلک رق و خق ريز چقامان «أمرا تي مؤجه ان» ميان-أ فاندره؛ باز نشا-أ گب زان. وقتی ایته کوچی خنده ایشکنه و تي چقم پوشت-أ ماچچي بده، باز نبه بقوقیي «ترسم مي عمجان» مانسان بيم». حتمي خق کولوفت «أبروان-أ تا خق پيشاني پيله پيله چينان ور بوره و اورسه: «عمجان؟ آن-أ چي بو مگه؟!» دريا صدا ايه. مناره دراز قد-ه فاندرم و سی متري-یا شقم بیجیر دريا ور. ساحل ميان هيشكى نيسا. فقط دريا ايسه و مؤج و چنتا ويشتا کاكايي.

مي ديل خاسته اي نفر بال به بال من ايه ايسه بق. دالاپؤستيم ان تک و توک کشتیان-أ کي انگار دريا ديل رق خوقفتده؛ بعد وقتی خزري باد امي دس پا ميان وقل خورده، آن-أ گوتفت کي مي چقم پوشت سياهي بقمؤداره مي مؤجه توک سر دراز بکشئه داره. آن لنگ سياه مي نیگا رق لککه تاودداره.

طاهر-ه کي بقوقیتم، بقوقیته «باور بقوقن ايتا آشغال» تيکه بقشوؤداره تي چقم دقرن، چن روز دیگه خوب به.» دو ماہ دیگه به يك سال کي نيشته مي چقم پوشت. از يك سال دقا ما جه کمتره کي هرجا آينه اي، براق شيشاهي دينم، اون رقبه ايسه و مي مچچه-يه کجاکونم و مي آن چقم-أ دودم و اوپيا چقم «أمرا آن» پوشت-أ فاندرم. خانه ميان اجرور زماتان طاهر ايه مي ور؛ خق مقدار بال-أ فوسینه خق تک-أ، مي کلله-يه چرخانه خق طرف گوچه: «تي سر-أ راستاکون». مي پا توک رق ايسه. خق پيله انگوشت-ه فوسینه مي چقم و مؤجه ان رق. آن سياهي لککه، آن انگوشت جير خوره واژکونه ايه تا مي ابرو جير. طاهر گوچه: «هیچچي نيه، نیگا بقوقن!»

فاندرم. آن انگوشت سر هیچچي ننا. دئه آن-أ نوگویم سياهي خوره فاکشئه بقمؤداره مي ايتا مؤجه ان جير گوله کوچه. اگه اي نفر مي ور ايسه بق، مي دس-ه ناييم مي چقم رق گوتفت: «آن سياهي، آن لککه، آن توده، چي دانم اصن ان چاق آدم، لأن بقمؤداره مي چقم گوشه نيشته و کرا دريا-يه فاندره.»

مي ديل خاسته آن گبان-ه طاهر-ه بقوقیم. أمما نبه آدم خق مرد-أ اجرور گبان بزن. هأسا هرقد ام خورم مردای ببه. اوقد خورم کي تي دس-ه بيگيره چومپزشك مطب جا بوجؤر بيشه و روانيزشك مطب جا بيجير بائيه و شبان تي چقم-ه پقماض فوسینه و وقتی بقوقیي «آن طاهر! بيدین، بيدین! نيشته مي مؤجه توک سر»، هى فوتاکونه و فوتاکونه و تا آن لب-أ پركناش بيگيره، باز نتائني تي عمجان پوقتالان ماجرا-يه آن-أ بقوقیي.

دس فوسینم مي چقم-أ. مي دقا تا انگوشت «أمرا آن-ه گيرم» هى فاکشم بوجؤر. تکان نوخوره. انگار خق بصاصاحاب بالان-أ ايتا جايي سخت بيگيغته.

مي عمجان چنگ زئيه خق سر و مچچه-يه گوتفته «واي چقد پوقتال! چقد پوقتال! هى کرا راشده، هى مي مچچه-يه کرا خورده»

امان همه ته دالاپؤستيم آن سمت راست مچچه-يه. فقط چنگ ماله بؤ. بعد خق صورت-ه مالسته اوتاچ ديوار-أ، حياط ديوار-أ، موقسراح ديوار-أ... آن دقا تا بالان-ه گيفتيم، خق مچچه-يه مالسته خق شانه سر و گوتفته: «آخئش! کرا ميرده بصاصاحاب بمانسته آن!» عمجان مرد مي پئر-ه پيغام فدا «بيا تي آن ديوانه خاخور-ه اقسان بوقور. من بدېخت هیچچي ندار چقد در اورم کي آن روانی زنای دوا دوقتقر پقل-ه فدم؟!»

آقاجان خق دوقوشت تسبیح-أ تاودا خق جوب ميان و بقشوؤ عمجان بال-أ بيگيغته باورده بخانه. آن زخم جا هاتؤ زرد آب فؤوؤسته. آبجي هزارته تابوکوچه ورقان-أ آن دسمال گوشه جا توشكه زئيه. آن زخم زيلي مچچه-يه پقماض فوسيه بؤ هى عوق زئيه. عمجان آينه جقول ايسئه گوتفته: «بيدين، بيدين! باز بقمؤداره! کرا شده مي گوش زخم جير»؛ بعد جيغ فاکشئه: «نيشيد اوچي بيشرفاں! نيشيد اوچي!»

من شويم لحاف جير، عمجان جيغ صدا جه، بيشرف پوقتالان دست جه هى پركستم و هى مي مچچه-يه چنگ گيفتنم. کاكاييان مي سر جؤر تاب خورده، دولا بم، دس بورم آب ميان. مي دس، ايتا کوچدانه مستخوري مانسان دريا آب-ه خق ميان داره. سياهي بقمؤداره مي مؤجه توک سر. مي سر-أ مؤحکم تکان دم، شايد بکفه. نکفه...

اگه اي نفر مي پالو ايشه بق شايد ان-ه گؤفتم: «مي چقم^۱ پوقشت^۲ زخم-ه ديني؟ دانستي پريبرقر خاستم چاقق تيج^۳ نؤك^۴ امرأ سياهي- يا از آيه فكلاشم؟ أصلا هيچ داني مي ديل خايه مي چقم-أ کاسه جا در باورم؟ تا دئه هيچ پيلکي نمانه، تا دئه هيچ سياهي اي اون^۵ رق نتأنه بق حقوقه...»

أشان-أ نشا طاهر-ه گؤفتن. شايد خق دستان-ه بماله، ايپچه را بيشه، بعد زنگ بزنہ ميرزا کوچي خان-أ بقگويه: «بأييد ان روانی زنائ-أ مي خانه جا بقبوريد». مي بابا نتا زنده نىدە كي عمجانمرد^۶ مانسان اوشان-أ پيغام پسغام فده.

عمجان-ه خانه پوقشت پيداکوئيم. مچچه ان^۷ شين سمند^۸ رق ناهابؤ. ان-أ وآگردانئيم. ان^۹ صورت^{۱۰} اوستؤخان^{۱۱} سفیدي، خون^{۱۲} ميان جه برق زئيه. بقگوفته: «أقدە مي صورت-ه فوکؤستم سمند^{۱۳} رق تا بمدد». أشان-ه سختي امرأ بقگوفته. بعد ام بمدد.

نيشينم. آب تا مي كمر آيه بقجؤر. مي سر-أ بقورم آب^{۱۴} ميان. دانم ان سياهي آدمك، سرد^{۱۵} آب^{۱۶} جا آن-أ بد آيه. مي دسمال^{۱۷} توشكه شولابه. خايم أقد مي سر-أ آب^{۱۸} جير بدأرم كه ان^{۱۹} كوجي كوجي مؤجان، ان سياهي-يه مي چقم^{۲۰} جا بكند ئ بقبورد تا اون پيله پيله كشتيان^{۲۱} ور. نفس مي شين كرا تمامابه. سياهي، مؤجه جا كرا جودا به. ان-ه فاندرم، انگار كي كرا مرا خنده كونه. خوشحالم كي كرا شئه، من ام خنده كونم. خايم مي سر-ه راستاکونم. خق دس-ه تاوده مي موق-يه گيره، هي مرا فاكشه بيجير. ايتنا پيله سيا ورزأ زقر-أ داره. مي ديل كرا تركه. هيشكىس ام آيه نيساً ان-أ أشان-أ بقگويم. فقط من ايسام^{۲۲} و دريا و ايتنا چنتا کاكايني کي خوشان^{۲۳} ويشتا شكم^{۲۴} غم-أ داردي.